

ELÄMÄÄ 1920-1930 –LUVUILLA

VAPAA-AJAN TOIMINTAA

Elannon hankkimisen ohessa kihlakunnan asukkaat ehtivät mukaan monenlaiseen harrastus- ja järjestötoimintaan. Nuorisoseurat, raittiustoiminta, palokuntaharrastus, urheilu, maanpuolustus kuten suojeluskunnat ja Lotta Svärd-yhdistys sekä monenlainen muu toiminta ”työllisti” väkeä vapaa-aikana. Joka paikkakunnalla oli useita seuroja ja yhdistyksiä, joiden toimintaan saattoi mennä mukaan. Esimerkiksi Kirvussa toimi 1920-luvun alussa 10 nuorisoseuraa, voimisteluseura, jolla oli haaraosastot viidessä kylässä, maamiesseura, kolme työväenyhdistystä, Martta-yhdistys, hevostäväinseura ja kaksi sonniiyhdistystä. Osa osallistumisesta valikoitui toimeentulon mukaan: työväki osallistui työväenyhdistysten toimintaan ja maatalousväki maamiesseurojen ja maatalouteen liittyvien seurojen toimintaan.

Näytteleminen rentoutti töiden jälkeen

Ajan tavan mukaan seuroille ja yhdistyksille rakennettiin omia taloja, joissa harrastustoiminta ja luovuus pääsi vapaasti rehottamaan. Taloihin kuului usein näyttämö, joka oli ahkerassa käytössä. Näytelmien esittäminen oli hyvin suosittua, eikä ollut harvinaista, että yhdessä seurassa saatiin harjoitella ja esittää kymmenkunta uutta näytelmää pelkästään yhden vuoden aikana.

Omassa talossa saatettiin sortua liialliseenkin innokkuuteen: eräässä arpajaisjuhlassa Jääskén kirkonkylän nuorisoseuran talolla näytelmä päästiin aloittamaan vasta puolilta öin ja se saatiin päätökseen kello kolmelta aamuyöstä. Kuva Enson työväennäyttämön näytelmästä Seikkailu Chicagossa. Kuva Imatran kaupunginmuseo.

URHEILU INNOSTI

Monenlaiset kilpailut ja kisat, kuten kirkkoveneiden kilpasoutu, kirkkomatkojen hevoskilvat ja nuorten miesten kansanhuveissa harrastamat voimailukisat, kuten väkikiven nosto kuuluivat vanhastaan elämän menoon. Maaperä järjestäytyvälle urheilutoiminnalle oli siis valmis, kun urheiluseurojen perustaminen levisi maaseudulle vuosisadanvaihteen molemmin puolin. Urheiluosasto saatettiin perustaa jonkun muun seuran, kuten työväenyhdistyksen tai nuorisoseuran alaisuuteen, mutta toiminnan laajetua urheiluosasto itsenäistyi. Itsenäisiäkin seuroja perustettiin. Urheilusta kasvoi suosittu harrastus 1930-luvun lopulle mentäessä. Etenkin Ensossa urheiluharrastus oli erittäin laajaa. Urheilun lajivalikoima oli varsin runsas. Esimerkiksi yleisurheilu, hiihto, pyöräily, paini, uinti, luistelu, jääpallo, jalkapallo, pesäpallo, ammunta, voimistelu, nyrkkeily olivat seurojen harrastelijoilla. Myös hevosurheilu, kuten kilpa-ajot, olivat suosittuja. Kasvoipa urheilijoita myös maailmanmestaruus- ja olympiatasollekin, kuten pikajuoksija Rauni Essman, joka edusti Suomea Berliinin olympialaisissa vuonna 1936 ja Lassi Parkkinen, pikaluistelun maailmanmestari vuodelta 1947.

Musiikin harrastaminen oli suosittua

Enson tehtaan soittokunta vuodelta 1925. Kuva Imatran kaupunginmuseo.

TAISTELUA ”YLEISTÄ RAAKUUTTA VASTAAN”

Nuorisoseuroissa toimiminen oli suosittua. Nuorisoseura-aate pyrki tappeluiden, juopottelun, yöjuoksun, nurkkatanssien ja kortinpeluun sijaan osoittamaan nuorisolle kehittävämpiä harrastuksia. Laajemmassa mitassa pyrittiin parantamaan maaseudun ihmisten henkistä ja taloudellista asemaa. Seurojen toiminta oli varsin monipuolista: ”ohjelmaan” kuuluivat esimerkiksi maksulliset iltamat esityksineen, opintopiirit, kirjastojen perustaminen, puhe- ja lausuntatilaisuudet, rekiretket ja hiihtokilpailut. Samanlaista toimintaa oli myös monissa muissa seuroissa. Musiikkia harrastettiin innokkaasti: kuoroja ja torvisoittokuntia perustettiin. Näytteleminen oli hyvin suosittua ja sitä harrastettiin lähes joka seurassa tai yhdistyksessä.

Naisten pikajuoksukilpailu

Urheilu oli etenkin Ensossa koko kansan huvia, johon kaikki kynnelle kykenevät ottivat osaa. Kuva Imatran kaupunginmuseo.